

[Bertel Dahlgaard.]

Det må håbes, at forhandlingerne indenfor Nordisk Råd vedrørende arbejdet for etableringen af et fælles nordisk marked kan nå så langt frem i denne vinter, at en reform af toldlovgivningen må være i sigte. Den danske toldlov er forældet. Siden den sidste store revision i 1924 er der fremkommet en række helt nye varer og ændrede varekvaliteter, som toldsatserne slet ikke er afpasset efter. Alt dette og meget andet må rettes gennem det revisionsarbejde, der nu foregår i tolddepartementet, og det må naturligvis være sammenknyttet med forberedelserne til det fælles nordiske marked. Jeg håber, der kan blive enighed om, at eventuelle toldplaner, der vil medføre betydelige prisforhøjelser og øgede omkostninger for hele det erhvervsliv, hvis konkurrenceevne er afgørende, ikke kan forenes med de mål, regeringens økonomiske politik har sat sig. Lad mig iøvrigt udtale det radikale venstres store glæde over, at det nu kan ventes, at Finland meget snart vil kunne indtage sin naturlige plads i Nordisk Råd.

I sommerens diskussioner har den højtærede finansministers overtræk i nationalbanken spillet en rolle, og det er fra forskellig side fremhævet, at der herigennem pumpes en falsk købekraft ud i befolkningen. Nu ved vi jo, at finansministeren ikke trækker flere penge end nødvendigt for at kunne betale, hvad folketetinget og herunder venstre og det konservative folkeparti har bevilget. Skal der her udøves kritik, må folketetinget rette den mod sig selv, og ganske særlig må venstre og det konservative folkeparti rette kritikken mod sig selv, for var ikke den ekstraordinære lovgivning gennemført, som konservative og venstre med undtagelse af det ærede medlem hr. Thorkil Kristensen modsatte sig, så var statens træk på nationalbanken blevet af langt større omfang. Men iøvrigt er heldigvis statens træk på nationalbanken ikke på langt nær af det omfang, som venstres og konservative blade har forsøgt at bilde befolkningen ind. Også her gælder det, at man i den partipolitiske agitation ikke undser sig for at give en usandfærdig fremstilling af forholdene eller i hvert fald at skjule de faktiske forhold. Man skriver f. eks., at nu har finansministeriets overtræk i nationalban-

ken nået det formidable beløb af over 700 mill. kr., men man fortier, at samtidig er der i henhold til bestemmelser, som bl. a. det radikale venstre har forlangt lovfæstet, siden 1. april 1954 af de nye afgifter hensat ca. 450 mill. kr. på en anden særkonto i nationalbanken.

Den 15. oktober i år var den sædvanlige overtrækskonto 600 mill. kr. Trækker vi herfra de 450 mill. kr., staten har indsat på særkontoen, er den købekraft, overtrækket repræsenterer, altså kun 150 mill. kr., og dette beløb søges nedbragt ved salg af obligationer, staten ligger inde med. Det er, synes jeg, slemt, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen på venstres landsmøde i omtalen af de 700 mill. kr. fortier sagens rette sammenhæng. Overtrækket vil måske stige noget i de nærmest kommende måneder, og det påkalder sparsommelighed hos det folketing, der nu er trådt sammen, men venstres og det konservative folkepartis rædselsskildringer på dette område er overdrivelser, som de af hensyn til sig selv burde holde sig for gode til at kolportere.

I uger har nu en stor og ejendommelig retssag oprullet sig for befolkningen. Jeg vil gerne spørge, om de forhold, der i denne forbindelse er kommet frem, ikke giver regeringen anledning til at fremsætte forslag om ændring i aktieselskabsloven, så de såkaldt tomme aktieselskaber ikke fremtidig får adgang til at leve videre som tilsyneladende velfunderede foretagender med nye navne og formål. Hvis regeringen ikke agter at fremsætte et sådant forslag, vil det radikale venstre gøre det.

I det hele taget vil afslutningen af denne retssag nok give anledning til andre overvejelser, og i hvert tilfælde er det klart, at sagen i høj grad har aktualiseret problemerne vedrørende større offentlighed i administrationen, som kommissionen skal beskæftige sig med. Iøvrigt bør kommentarer til retssagens enkeltheder og de bagved liggende forhold selvfølgelig vente, til sagen er sluttet, selvom denne sag og dens behandling i befolkningen har givet anledning til megen undren.

Af ordførere er her i dag omtalt og kritiseret den overenskomst, som under 21. juni i år er truffet mellem finansministeriet og Handels- og Kontorfunktionærernes Forbund. Jeg må mene, at denne overenskomst